

Arrest

nr. 243 128 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. LEMMENS
Everselkiezel 38
3550 HEUSDEN-ZOLDER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 november 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juni 2019 dient de verzoekster, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, voor haarzelf en haar vier minderjarige kinderen een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 12 augustus 2019 wordt de verzoekster gehoord.

Op 14 augustus 2019 wordt een overnameverzoek gericht aan de Deense overheden die op 8 oktober 2019 instemmen met het verzoek om overname in toepassing van artikel 12, lid 4, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 18 november 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de huidige bestreden beslissing, die op 6 december 2019 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

+ 4 kinderen

A. Re. (...) xxx (Pakistan)

A. A. (...) xxx (Pakistan)

A. Ra. (...) xxx (Pakistan)

A. H. (...) xxx (Pakistan)

(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJFMET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : A. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum : (...).1988

geboorteplaats : L. (...)

nationaliteit : Pakistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Denemarken ⁽²⁾ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw A. (...), hierna de betrokkene, die de Pakistaanse nationaliteit heeft, meldde zich op 17.06.2019 samen met haar vier kinderen aan bij onze diensten waarbij zij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming te willen indienen. Dit verzoek werd vervolgens op 19.06.2019 effectief ingediend. Betrokkene was hierbij niet in het bezit van enige documenten. Wel gaf de betrokkene aan een paspoort te hebben met een visum die uitgereikt werd door de Deense consulaire diensten.

Dactyloscopisch onderzoek leverde een match, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt, op. Deze match toonde aan dat de Deense Immigratiediensten de betrokkene op 13.12.2018 een visum verstrekte voor de Schengenzone. Het visum van Type C met visumnummer (...) en paspoortnummer (...) voor een verblijf van 10 dagen en geldig van 17.12.2018 – 10.01.2019. Ditzelfde onderzoek gaf ook een match in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 604/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze match toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 28.12.2018 geregistreerd werden nadat zij een aanvraag tot internationale bescherming deed in Duitsland.

Hierbij wensen we op te merken dat de naam van de betrokkene in het Visum Information System geregistreerd staat als A., S. (...) en niet onder de naam die betrokkene opgaf bij haar aanvraag in België.

Op 12.08.2019 werd betrokkene gehoord bij onze diensten in het kader van een persoonlijk onderhoud betreffende haar procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. De betrokkene verklaarde Pakistan op 17.11.2018 met haar vier kinderen verlaten te hebben omwille van persoonlijke problemen op legale wijze. Ze reisde via Dubai naar Europa en kwam de volgende dag legaal het grondgebied van de Lidstaten binnen via Denemarken. Vanuit Denemarken trok ze naar Duitsland waar ze een verzoek om internationale bescherming indiende op 28.12.2018. Ze verklaarde dat deze aanvraag het voorwerp was van een negatieve beslissing en zich als onderdeel van de Dublinprocedure naar Denemarken diende te begeven. Ze reisde echter naar België door waar ze zich op 17.06.2019 aanbood bij onze diensten.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot om internationale bescherming te verzoeken in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Betrokkene verklaarde hieromtrent dat zij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat iemand in Duitsland haar geholpen heeft en zei dat ze naar Duitsland diende te gaan. Betreffende een overdracht naar Denemarken in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat Pakistan geen vluchtelingen accepteert en dat ze terug naar Pakistan gerepatriëerd zou worden.

De betrokkene verklaarde gehuwd te zijn maar niet te weten waar haar echtgenoot verblijft. Ze verklaarde ook vier kinderen te hebben die samen met de betrokkene in België zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 13.08.2019 werd er voor betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Deense instanties met toepassing van art. 12(4) van Verordening 604/2013. Denemarken stemden op 08.10.2019 in met dit verzoek met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaatverantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een

overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verwijzen we naar de verklaringen van betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud waarin zij stelde dat zij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat het haar aangeraden werd in Duitsland. We merken op dat bovenstaande verklaring te kaderen valt onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en dat deze dan ook geen afbreuk kan doen aan de verantwoordelijkheid van de Deense autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. We wensen dan ook nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de "criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

We benadrukken verder dat Denemarken instemde met ons verzoek voor de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk." De overname op grond van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 impliceert dan ook dat betrokkene na overdracht aan Denemarken de mogelijkheid zal hebben om een verzoek om internationale bescherming in te dienen indien hij dat wenst. Indien betrokkene besluit een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Deense autoriteiten zal dit verzoek door de Deense instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Denemarken in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. In dit verband benadrukken we ook dat de Deense autoriteiten met hun akkoord voor de overname van betrokkene (d.d. 08.10.2019) ook impliciet aangeven dat de betrokkene de mogelijkheid zal hebben om een verzoek om internationale bescherming in te dienen na zijn binnenkomst in Denemarken.

Wat betreft dat de betrokkene vreest dat Denemarken haar zal repatriëren naar Pakistan wensen we te benadrukken dat Denemarken de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Denemarken het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent dat de Deense autoriteiten verzoeken om internationale bescherming onderwerpen aan een individueel onderzoek, dat ze, net als de Belgische autoriteiten, respect hebben voor vluchtelingen en dat de Deense autoriteiten de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekennen aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Verder worden er door betrokkene geen concrete elementen aangehaald waaruit af te leiden valt dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Denemarken in zijn algemeenheid

dusdanig ernstige gebreken vertoont waardoor er dient te worden besloten dat ten aanzien van Denemarken niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat de procedure en wetgeving in Denemarken tegenstrijdig is met de bepalingen van het EVRM of het EU-Handvest. Daarnaast maakte de betrokkene zelf tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Denemarken die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het hypothetisch geval dat het verzoek van betrokkene alsnog zou worden afgewezen door de Deense autoriteiten, dan kan betrokkene hier tegen in beroep gaan zoals voorzien in artikel 18§2 paragraaf 4 van de Dublin-verordening 604/2013: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU." Dit rechtsmiddel werd ook voorzien in de Deense wetgeving (Aliens (Consolidation) Act No. 863 of 25 June 2013) en werd ook beschreven op de website van de Deense Immigratiedienst (Danish Immigration Service; <https://www.nyidanmark.dk/en-GB/You-have-received-an-answer/Asylum/No-to-asylum>) alsook van de Deense Raad van Beroep voor vluchtelingen (Danish Refugee Appeals Board https://www.fln.dk/da/English/General_information_regarding_fln). Betrokkene kan zich uiteindelijk ook altijd tot het EHRM wenden als zij van oordeel is dat er een inbreuk is op de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM en de rechtsmiddelen in Denemarken zijn uitgeput.

We benadrukken verder dat we niet in kennis zijn van concrete elementen betreffende de asielpprocedure of de opvangvoorzieningen in Denemarken waaruit zou kunnen blijken dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Denemarken dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Denemarken worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast wijzen we er ook dan ook op dat betrokkene tijdens haar gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden in Denemarken die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Indien zou worden aangehaald dat Denemarken een meer restrictief en anti-immigratiebeleid van heeft en er alsook recente strenge wetwijzigingen gestemd werden wensen we hierbij te benadrukken hierbij dat het gaat om algemene wijzigingen die niet automatisch transposeerbaar zijn op de situatie van betrokkene. We benadrukken ook dat betrokkene zelf tijdens haar persoonlijk onderhoud geen concrete omstandigheden of ervaringen aanhaalde die een overdracht zouden belemmeren.

Wat betreft de vluchtelingenquota opgelegd door UNHCR die Denemarken niet langer zou hanteren, wensen we hierbij te willen onderlijnen dat deze quota betrekking hebben op vluchtelingen verblijvende in kampen van UNHCR die in het kader van een resettlement-programma kunnen toegewezen worden aan een derde (Europees) land. Echter, betrokkene valt helemaal niet onder deze procedure want werd tot op heden nog niet als vluchteling erkend en verbleef evenmin in een vluchtelingkamp van UNHCR.

Betreffende de wet die in het Deense parlement gestemd werd die het mogelijk maakt om de bezittingen van vluchtelingen te confisqueren merken we op dat, hoe controversieel deze wetgeving ook mag zijn, deze niet aantoon dat verzoekers om internationale bescherming in Denemarken niet zouden kunnen rekenen op gepaste opvangvoorzieningen en bijstand. De Deense autoriteiten zien de mogelijkheid om bepaalde bezittingen te confisqueren als een tegenprestatie voor het beroep doen op bijstand vanwege de overheid. Voor Deense onderdanen geldt hetzelfde principe namelijk dat men in eerste instantie zijn eigen bestaansmiddelen moet aanspreken vooraleer een beroep te doen op bijstand van de Deense instanties. We gaan verder ook niet in op de procedure van gezinshereniging die advocate van betrokkene aanhaalde gezien betrokkene een alleenstaande, meerderjarige man is zonder kinderen en dit een aparte procedure is naast de Dublinprocedure.

Betreffende het recent gestemde project Lindholm dient rekening gehouden te worden met het feit dat het besproken centrum ten vroegste in 2021 in gebruik zou genomen worden. Een loutere vrees voor en speculatie over bepaalde mogelijke omstandigheden in een toekomstig in gebruik te nemen centrum kan onmogelijk gezien worden als bewijs dat als betrokkene zou gerepatrieerd worden naar Denemarken dit zal leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest in zijn concrete situatie.

We betwisten niet dat het er kritische bemerkingen gemaakt kunnen worden wat betreft onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Deense opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Denemarken worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Denemarken algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten.

Ten slotte benadrukken we dat betrokkene tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij in goede gezondheid verkeert en ze maakte eveneens geen gewag van gezondheidsproblemen wat betreft haar kinderen. Verder werden er tot op heden door betrokkene echter geen concrete medische attesten of andere documenten aangebracht betreffende haar gezondheidstoestand. Er zijn in het dossier van betrokkene dan ook geen elementen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheidstoestand of die van haar kinderen een overdracht aan Denemarken verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we op dat er tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Denemarken niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien noodzakelijk. Tevens zullen de Deense autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand op de hoogte gesteld worden van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Deense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de Deense autoriteiten'
(...)"*

Op 14 februari 2020 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de overdrachtstermijn van de Dublintransfer wordt verlengd tot 18 maanden.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat de verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*”.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“De motiveringsverplichting wordt op verschillende wijzen geschonden door de bestreden beslissing, in die mate dat zij zelfs blijkt geeft van onbehoorlijk bestuur.

*

Verzoekster kan zich niet verzoenen met de beslissing van de tegenpartij. Zij kan het helemaal niet eens zijn met de redenen die de tegenpartij hanteert om verzoekster te weigeren haar asielprocedure in België te behandelen.

*

Verzoekster vreest dat Denemarken haar zal repatriëren naar Pakistan. De tegenpartij antwoordt hierop dat Denemarken de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens.

De tegenpartij meent dat ervan uitgegaan dient te worden dat Denemarken het beginsel van non-refoulement en de andere verdragsverplichtingen nakomt.

Verzoekster heeft evenwel andere informatie.

Mevrouw Josephine Fock, het hoofd van de dienst integratie van de internationale ngo Danish Refugee Council, en mevrouw Michala Bendixen, hoofd van het Trampoline House, een opvangcentrum voor vluchtelingen in Kopenhagen, noemen het nieuwe Deense beleid hardvochtig. Denemarken heeft een aantal opt-outs met betrekking tot migratie, waardoor ze niet steeds de Europese regels dienen te volgen. Fock en Bendixen beweren dat de Deense regering momenteel verdragen overtreedt die de mensenrechten garanderen. Bendixen stelt zelfs dat Denemarken de internationale afspraken en wetgeving gewoon negeert en erop rekent dat rechtszaken die worden ingespannen lang zullen blijven aanslepen.

Bovendien worden vluchtelingen in Denemarken gediscrimineerd doordat ze een lager leefloon ontvangen dan de autochtone Denen.

(Bron: vrt.be: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2019/09/12/pano-het-deense-model-kritiek-vanuit-de-vluchtelingensector/>)

De mensenrechten van verzoekster zijn bijgevolg niet gegarandeerd in Denemarken.”

4.1.1. Waar de verzoekster gewag maakt van een schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”, moet worden opgemerkt dat het bestuursrecht diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent en dat de verzoekster nalaat om op precieze wijze aan te duiden welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. De verzoekster kan zich niet op algemene wijze beroepen op een schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”.

Het eerste middel is op dit punt niet-ontvankelijk bij gebrek aan een duidelijke aanduiding van de geschonden geachte rechtsregel.

4.1.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de gemachtigde de beslissing in rechte heeft gemotiveerd op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 12, lid 4, van de Dublin III-verordening. Daarnaast heeft de gemachtigde ook geconcludeerd dat er geen grond is om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekster in België te behandelen op grond van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening.

De bestreden beslissing bevat tevens een motivering in feite. Er wordt toegelicht dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming nu uit het ‘*Visum Information System*’ blijkt dat de Deens immigratiediensten de verzoekster op 13 december 2018 een visum verstrekten voor de Schengenzone.

Er wordt verder gemotiveerd dat de gemachtigde geen kennis heeft van concrete elementen betreffende de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in Denemarken waaruit zou kunnen blijken dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming – in Denemarken dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Denemarken worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Tevens wordt rekening gehouden met verzoeksters verklaringen tijdens haar gehoor en wordt gemotiveerd dat hieruit niet blijkt dat de verzoekster, door een overdracht aan Denemarken, een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.1.3. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekster voert aan dat zij vreest dat Denemarken haar zal repatriëren. Zij leest in de bestreden beslissing dat de gemachtigde motiveert dat Denemarken de Conventie van Genève ondertekende en partij is bij het EVRM. Verder motiveert de gemachtigde dat er mag van uitgegaan worden dat Denemarken het non-refoulementbeginsel en de andere verdragsverplichtingen nakomt. De verzoekster werpt op dat zij over andere informatie beschikt. Zij verwijst in dit verband naar uitspraken van Josephine Fock (*Danish Refugee Council*) en Michala Bendixen (*Trampoline House*) die het Deense beleid hardvochtig noemen, erop wijzen dat Denemarken een aantal opt-outs heeft met betrekking tot migratie en dat de Deense regering “*de internationale afspraken en wetgeving*” gewoon negeert en erop rekent dat rechtszaken lang zullen aanslepen. De verzoekster betoogt voorts dat vluchtelingen in Denemarken gediscrimineerd worden omdat ze een lager leefloon ontvangen dan autochtone Denen. Als bron voor haar informatie en betoog verwijst de verzoekster naar een artikel dat beschikbaar is op de website van de VRT.

Uit het betoog van de verzoekster, met name dat Josephine Fock (*Danish Refugee Council*) en Michala Bendixen (*Trampoline House*) het Deense beleid hardvochtig noemen en dat Denemarken een aantal opt-outs heeft met betrekking tot migratie, blijkt evenwel nog niet dat Denemarken het non-refoulementbeginsel en/of de mensenrechtenverdragen niet zou respecteren. Dit blijkt evenmin uit het persartikel waarnaar de verzoekster verwijst. Een dergelijk persartikel is bovendien maar wat het is, het relaas van Michala Bendixen, hoofd een opvangcentrum voor vluchtelingen in Kopenhagen (*Trampoline House*) en Josephine Fock, hoofd van de dienst integratie van de internationale ngo *Danish Refugee Council*. Het gaat om een zeer algemeen relaas dat niet is toegespitst op de thans voorliggende situatie, met name die van een verzoekster om internationale bescherming die door Denemarken wordt overgenomen in toepassing van de Dublin III-verordening. Nergens in dit persartikel wordt gewag gemaakt van een schending van het non-refoulementbeginsel door de verwijdering van Dublin-terugkeerders alvorens hun verzoek om internationale bescherming werd onderzocht of nadat zij reeds een bescherming zouden hebben verkregen. Het lagere leefloon is blijkens dit persartikel voorts enkel van toepassing voor erkende vluchtelingen die 7 van de afgelopen 8 jaar niet in Denemarken hebben gewoond. De verzoekster toont niet aan en de Raad kan ook niet inzien hoe de verzoekster onder deze regeling zou kunnen vallen.

Met haar betoog maakt de verzoekster dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze als volgt heeft gemotiveerd:

“(…)

We wijzen er verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verwijzen we naar de verklaringen van betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud waarin zij stelde dat zij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat het haar aangeraden werd in Duitsland. We merken op dat bovenstaande verklaring te kaderen valt onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en dat deze dan ook geen afbreuk kan doen aan de verantwoordelijkheid van de Deense autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. We wensen dan ook nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de “criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

We benadrukken verder dat Denemarken instemde met ons verzoek voor de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: “wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk.” De overname op grond van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 impliceert dan ook dat betrokkene na overdracht aan Denemarken de mogelijkheid zal hebben om een verzoek om internationale bescherming in te dienen indien hij dat wenst. Indien betrokkene besluit een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Deense autoriteiten zal dit verzoek door de Deense instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Denemarken in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. In dit verband benadrukken we ook dat de Deense autoriteiten met hun akkoord voor de overname van betrokkene (d.d. 08.10.2019) ook impliciet aangeven dat de betrokkene de mogelijkheid zal hebben om een verzoek om internationale bescherming in te dienen na zijn binnenkomst in Denemarken.

Wat betreft dat de betrokkene vreest dat Denemarken haar zal repatriëren naar Pakistan wensen we te benadrukken dat Denemarken de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Denemarken het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent dat de Deense autoriteiten verzoeken om internationale bescherming onderwerpen aan een individueel onderzoek, dat ze, net als de Belgische autoriteiten, respect hebben voor vluchtelingen en dat de Deense autoriteiten de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekennen aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Verder worden er door betrokkene geen concrete elementen aangehaald waaruit af te leiden valt dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Denemarken in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont waardoor er dient te worden besloten dat ten aanzien van Denemarken niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat de procedure en wetgeving in Denemarken tegenstrijdig is met de bepalingen van het EVRM of het EU-Handvest. Daarnaast maakte de betrokkene zelf tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Denemarken die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het hypothetisch geval dat het verzoek van betrokkene alsnog zou worden afgewezen door de Deense autoriteiten, dan kan betrokkene hier tegen in beroep gaan zoals voorzien in artikel 18§2 paragraaf 4 van de Dublin-verordening 604/2013: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU." Dit rechtsmiddel werd ook voorzien in de Deense wetgeving (Aliens (Consolidation) Act No. 863 of 25 June 2013) en werd ook beschreven op de website van de Deense Immigratiedienst (Danish Immigration Service; <https://www.nyidanmark.dk/en-GB/You-have-received-an-answer/Asylum/No-to-asylum>) alsook van de Deense Raad van Beroep voor vluchtelingen (Danish Refugee Appeals Board https://www.fln.dk/da/English/General_information_regarding_fln). Betrokkene kan zich uiteindelijk ook altijd tot het EHRM wenden als zij van oordeel is dat er een inbreuk is op de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM en de rechtsmiddelen in Denemarken zijn uitgeput.

We benadrukken verder dat we niet in kennis zijn van concrete elementen betreffende de asielpprocedure of de opvangvoorzieningen in Denemarken waaruit zou kunnen blijken dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Denemarken dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Denemarken worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast wijzen we er ook dan ook op dat betrokkene tijdens haar gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden in Denemarken die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Indien zou worden aangehaald dat Denemarken een meer restrictief en anti-immigratiebeleid van heeft en er alsook recente strenge wetswijzigingen gestemd werden wensen we hierbij te benadrukken hierbij dat het gaat om algemene wijzigingen die niet automatisch transponeerbaar zijn op de situatie van betrokkene. We benadrukken ook dat betrokkene zelf tijdens haar persoonlijk onderhoud geen concrete omstandigheden of ervaringen aanhaalde die een overdracht zouden belemmeren.

Wat betreft de vluchtelingenquota opgelegd door UNHCR die Denemarken niet langer zou hanteren, wensen we hierbij te willen onderlijnen dat deze quota betrekking hebben op vluchtelingen verblijvende in kampen van UNHCR die in het kader van een resettlement-programma kunnen toegewezen worden aan een derde (Europees) land. Echter, betrokkene valt helemaal niet onder deze procedure want werd tot op heden nog niet als vluchteling erkend en verbleef evenmin in een vluchtelingkamp van UNHCR.

Betreffende de wet die in het Deense parlement gestemd werd die het mogelijk maakt om de bezittingen van vluchtelingen te confisqueren merken we op dat, hoe controversieel deze wetgeving ook mag zijn, deze niet aantoon dat verzoekers om internationale bescherming in Denemarken niet zouden kunnen rekenen op gepaste opvangvoorzieningen en bijstand. De Deense autoriteiten zien de mogelijkheid om

bepaalde bezittingen te confisqueren als een tegenprestatie voor het beroep doen op bijstand vanwege de overheid. Voor Deense onderdanen geldt hetzelfde principe namelijk dat men in eerste instantie zijn eigen bestaansmiddelen moet aanspreken vooraleer een beroep te doen op bijstand van de Deense instanties. We gaan verder ook niet in op de procedure van gezinshereniging die advocate van betrokkene aanhaalde gezien betrokkene een alleenstaande, meerderjarige man is zonder kinderen en dit een aparte procedure is naast de Dublinprocedure.

Betreffende het recent gestemde project Lindholm dient rekening gehouden te worden met het feit dat het besproken centrum ten vroegste in 2021 in gebruik zou genomen worden. Een loutere vrees voor en speculatie over bepaalde mogelijke omstandigheden in een toekomstig in gebruik te nemen centrum kan onmogelijk gezien worden als bewijs dat als betrokkene zou gerepatriëerd worden naar Denemarken dit zal leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest in zijn concrete situatie.

We betwisten niet dat het er kritische bemerkingen gemaakt kunnen worden wat betreft onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Deense opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Denemarken worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Denemarken algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten.

Ten slotte benadrukken we dat betrokkene tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij in goede gezondheid verkeert en ze maakte eveneens geen gewag van gezondheidsproblemen wat betreft haar kinderen. Verder werden er tot op heden door betrokkene echter geen concrete medische attesten of andere documenten aangebracht betreffende haar gezondheidstoestand. Er zijn in het dossier van betrokkene dan ook geen elementen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheidstoestand of die van haar kinderen een overdracht aan Denemarken verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we op dat er tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Denemarken niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien noodzakelijk. Tevens zullen de Deense autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand op de hoogte gesteld worden van de overdracht van betrokkene.

*Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.
(...)"*

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.1.4. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 19 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). De verzoekster werpt tevens op dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

"De bestreden beslissing werd genomen door een onbevoegd persoon.

De beslissing werd immers genomen door B. V. (...), attaché. De verwerende partij gaat er allicht van uit dat deze machtiging wordt ontleend aan het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het delegatiebesluit) (artikel 6 van het besluit).

Het delegatiebesluit bevat geen bepaling omtrent artikel 19 van de Vreemdelingenwet. Er werd ook geen delegatie voorzien conform de artikelen 35 en 39 van het K.B. van 8 oktober 1981.

Er is geen uitdrukkelijke bepaling die een bevoegdheidsdelegatie aan een attaché voorziet. Een delegatie bij analogie is in ieder geval uitgesloten.

Men kan dan ook enkel concluderen dat hier een beslissing genomen is door een onbevoegd persoon en er dus sprake is van machtsoverschrijding."

De verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing werd genomen door een onbevoegd persoon, met name de attaché B.V. De verzoekster stelt dat de verwerende partij ervan uitgaat dat deze machtiging wordt ontleend aan het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit). De verzoekster werpt op dat het Delegatiebesluit geen bepaling over artikel 19 van de Vreemdelingenwet bevat en er ook geen delegatie wordt voorzien conform de artikelen 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit. De verzoekster benadrukt dat er geen uitdrukkelijke bepaling is die een bevoegdheidsdelegatie aan een attaché voorziet, zodat een delegatie bij analogie in ieder geval uitgesloten is. De verzoekster concludeert dat de bestreden beslissing genomen werd door een onbevoegd persoon en er sprake is van machtsoverschrijding.

De verwijzing van de verzoekster naar artikel 19 van de Vreemdelingenwet en naar de artikelen 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit is niet dienstig. Artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit handelen over de afwezigheid en de terugkeer van vreemdelingen die op geldige wijze op het Belgische grondgebied verblijven. Nergens uit blijkt dat de verzoekster in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning of dat zij het statuut van langdurig ingezetene heeft. Daarnaast blijkt ook niet dat de verzoekster in het bezit is van een Europese blauwe kaart, een seizoenarbeidersvergunning, de gecombineerde vergunning of ingeschreven is in het vreemdelingenregister, zodat ook de verwijzing naar artikel 35 van het Vreemdelingenbesluit niet dienstig is.

Waar de verzoekster nog opwerpt dat er geen uitdrukkelijke bepaling is die een bevoegdheidsdelegatie aan een attaché voorziet, wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 12, lid 4, van de Dublin III-verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.

(...)

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese

regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

Wanneer de vreemdeling op grond van paragraaf 1, tweede lid, wordt vastgehouden, moet dit overname- of terugnameverzoek binnen de termijnen bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, aan de verantwoordelijke staat worden gericht. Wanneer de minister of zijn gemachtigde zich niet aan deze termijnen houdt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden.

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.

§ 5 (...)

§ 6 (...)"

Uit artikel 51/5, §4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de bevoegdheid, om het verblijf in het Rijk te weigeren in geval België niet de verantwoordelijke lidstaat is voor het verzoek om internationale bescherming en om de vreemdeling te gelasten zich naar de verantwoordelijke lidstaat te begeven, heeft toevertrouwd aan *"de minister of zijn gemachtigde"*.

Rest de vraag of de betrokken ambtenaar, B.V., in dit geval als gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister, kon optreden. Dit is de vraag naar de formele machtiging van de beslissingsbevoegdheid door de ter zake bevoegde minister aan een ondergeschikte. Een dergelijke machtiging moet steeds formeel tot uiting worden gebracht in een delegatiebesluit, waarbij de betreffende minister een ambtenaar machtigt de beslissingen in de hoedanigheid van gemachtigde van de minister te nemen.

In dit verband kan worden verwezen naar artikel 6 van het Delegatiebesluit.

Deze bepaling luidt als volgt:

"Art. 6. § 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...) artikel 51/5, §§ 1, 2, § 3, tweede lid, § 4, eerste tot derde lid en § 6, tweede lid (...)".

Aldus was B.V., attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken, wel degelijk bevoegd om de bestreden beslissing te nemen.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE